

[Den fg. finansminister.]

skatter, som vi f. eks. kan sætte til 1.000 kr., samt renteudgiften på 15.000 kr. Det giver i alt et skattemæssigt fradrag på 8.250 kr. Efter lovforslaget bortfalder indtægten på de 9.750 kr. og standardfradraget på 2.000 kr. samt fradraget for ejendomsskat, men hvis skatteyderen økonomisk er så gunstigt stillet, at han kan flytte lånet til et lån uden for huset, bevarer han rentefradraget på 15.000 kr. Hans skattemæssige fradrag stiger altså fra 8.250 kr. til 15.000 kr. eller med ca. 7.000 kr., og jeg tror ikke, at det ville blive opfattet som rigtigt.

Der er altså efter min mening mangler og ulemper ved lovforslaget; hvortil kommer det, jeg nævnte med hensyn til aftalen i forbindelse med boligforliget. Men vi har selvfølgelig ikke fra regeringens side noget som helst at indvende imod, at hele spørgsmålet bliver belyst nærmere i et udvalg.

Grünbaum: Forslaget går, som det allerede er sagt, ud på, at man over en 10-års periode skal afvikle det såkaldte parcelhusfradrag på selvangivelsen og samtidig naturligvis også ophøre med at tage et eventuelt overskud til indtægt på selvangivelsen.

Det er givet, at man her rører ved et spørgsmål, der har en meget stor og en meget bred interesse i befolkningen, og som ofte er fremme til debat ikke alene i den årelange diskussion ejer-lejer, men også særlig i de senere år i forbindelse med spørgsmålet, om man ikke i virkeligheden med denne fradragsret har en af de allervæsentligste årsager til de enorme grundprisstigninger, der i en årrække har kunnet konstateres omkring de store byer, ikke mindst omkring Københavnsområdet, nord for København, men også i andre storbyområder.

Der er næppe tvivl om, at den skattemæssige fordel, som parcelhuskøberne skulle have af retten til dette fradrag, i de allerfleste tilfælde går lige ned i grundprisen og derfor i realiteten ikke kommer parcelhusejerne selv til gode, men derimod grundselgerne. På anden måde tror jeg simpelt hen ikke det er muligt at forklare de fantastiske stigninger, vi har haft i grundpriserne omkring storbyerne, og mon ikke der stort set kan være enighed herom i det høje ting, altså om selve denne prismæssige virkning af fradraget? Jeg tror, at der er almindelig

enighed om det. Men når der er det, og når der samtidig er bred enighed om, at der bør sættes ind særlig over for den voldsomme inflation i grundpriserne, hvad regeringen jo er stærkt optaget af, så synes jeg, at det er svært at afvise en drøftelse af spørgsmålet. Det ville være at stikke hovedet i busken, og det klarer i hvert fald ikke problemet.

Jeg hørte forleden dag med meget stor interesse økonomiministeren i radioen i serien „Økonomien bag politikken“ udtale sig imod parcelhusfradraget. Han sagde ganske vist, at det var hans personlige opfattelse, men det bliver udtalelsen bestemt ikke ringere af, og jeg forstod da også på det, han sagde, at han var indstillet på, at man kunne tage spørgsmålet op. Det er dog ikke nogen helt ubetydelig person, når det er regeringens økonomiminister, der udtaler noget sådant.

At der er et problem, som bør løses, er der altså ikke tvivl om, men spørgsmålet er, hvordan man skal løse det. Og lad mig dér straks sige, at det foreliggende lovforslag kan vi ikke gå ind for. Jeg er enig i de betragtninger, finansministeren gjorde gældende. En gennemførelse af lovforslaget ville betyde, at en stor del af de nuværende parcelhusejere ville få en ganske kraftig skattestigning over disse 10 år. Det mener jeg i sig selv ikke kan være rimeligt, eftersom disse parcelhusejere nu engang har disponeret i tillid til de skatteprincipper, der har været gældende i så mange år her i landet. Og når de 10 år er gået, hvordan vil situationen så være? Vil man så være nået frem til den rigtige og retfærdige ordning? Desværre ikke. Man vil nemlig være havnet i den modsatte grøft; der vil blive tale om en betydelig skattemæssig diskriminering af parcelhusejerne i forhold til alle andre, der fortsat ville have adgang til at fratække renter af lån på selvangivelsen. Det var det, finansministeren var inde på.

Hvad vil man i øvrigt gøre, hvis en skatteyder på anden måde optager et lån, køber huset kontant og trækker renterne af lånet fra på selvangivelsen? Det kan bestemmelserne i det foreliggende forslag ikke forhindre, og hvem ville det så være, der kunne optage disse lån? Det ville i hvert fald som hovedregel ikke være lønmodtagerne; det ville nok være de kapitalstærke, det ville være de selvstændige erhvervsdrivende, der